

GA LA TÂNĂRULUI ACTOR MANGALIA 2000

Delia VOICU

Cu sau fără candoare...

Anamaria MARINCA

Gala Tânărului Actor a însemnat, încă de la prima sa ediție (în 1983), o șansă pentru afirmare. Înainte de a oferi motivații practice (angajamente, colaborări), ea a fost un prilej de testare a resurselor artistice ale concurenților și a marcat totodată începutul unor cariere de relief. S-a confirmat în timp valoarea multor actori premiați la Costinești: Adrian Pinte, Mariana Buruiană, Claudiu Bleont, Adrian Titieni, Emilia Popescu, Miriam Cuibuș, Ana Ciontea, George Ivașcu, Florin Piersic(jr.). Depre câștigătorii din ultimii ani se aude, din păcate, tot mai puțin. În cele mai multe cazuri, nu din vina lor. Și totuși, întâlnirea de la Costinești, pe care organizatorii – UNITER, Ministerul Culturii și Primăria Municipiului Mangalia – au mutat-o, în toamna aceasta la Mangalia, încearcă, în aceste vremuri vitrege pentru artă, să le redea tinerilor speranța și puterea de a crede în propriile forțe. Tradiționala săptămână teatrală exprimă, în același timp, nivelul profesional la care se situează tinerii artiști. Este importantă

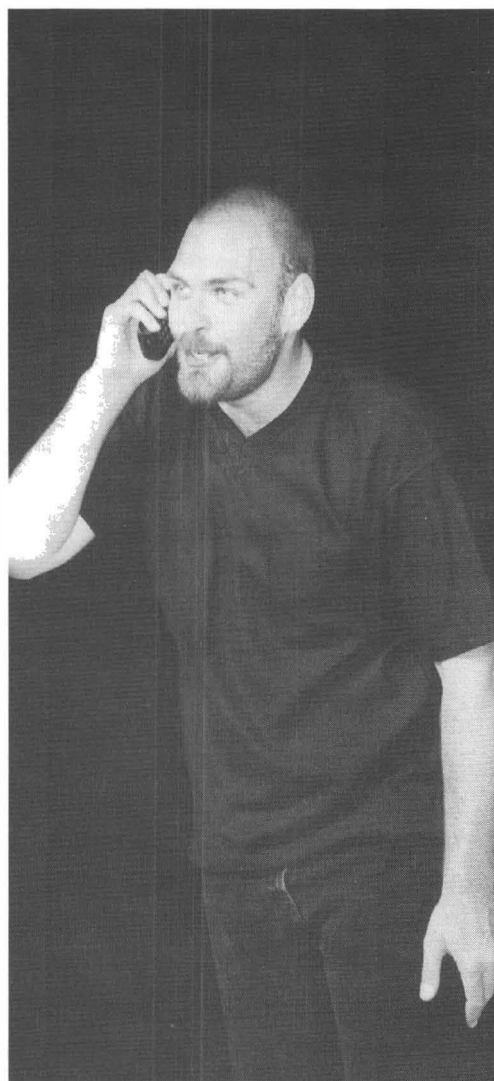
înfățișarea adevărului, chiar dacă el e uneori incomod. Așa cum a fost, de exemplu, în acest an... S-au prezentat în competiție absolvenți ai ultimelor promoții ale școlilor de stat și particulare. Dacă până acum s-a tot vorbit de „diferențe” între actorii formați în cele două sisteme de învățământ, de data aceasta ei s-au situat, aproape toți, pe același plan. Alegerea neinspirată a textelor (majoritatea, colaje alcătuite fără logică și fără cunoașterea legilor dramatizării), costumele neadecvate rolurilor, lipsa suportului regizoral, neputința de a se încadra în durata obligatorie (de 15 minute), prin regulament și, mai ales, carențele grave de tehnică actricească au constituit capcane în care cei mai mulți concurenți au căzut pradă.

Dacă „odată” momentele prezentate în concurs reușeau, prin rigoarea pregătirii, să ascundă foarte bine neajunsurile (inerente poate începutului în profesie), inducându-i chiar în eroare pe „examinatori” (așa cum mărturisea, într-un interviu, regizorul Tudor Mărăscu, membru al juriului), de data aceasta, dificultatea a constat în efortul de a căuta calități. Astfel, evoluțiile tinerilor actori au semănat mai degrabă cu o probă de admitere, și nu cu un recital de absolvire a unui institut superior (remarca, la unul dintre Ateliere, criticul Alice Georgescu).

Secțiunea individual a fost deschisă de Sorin Oros, cu un discurs *Despre*

efectul dăunător al tutunului după Cehov. Incapacitatea exprimării ideilor și rostirea monotonă au făcut ca expunerea lui să fie plictisitoare și greu de urmărit. În *Ave, Eva!*, Daniela Moldovan i-a reunit pe Euripide, Cehov, Christian Palaustran, Nichita Stănescu și W. Saroyan într-o demonstrație patetică și irrelevantă. „Vedeta” serii a fost Marius Chivu. În

Marius CHIVU

locul anunțatei adaptări, *Subterana* după Dostoievski, el a ales să „improvizeze“. Ne-a introdus (fără voia noastră) în universul lui intim. Ne-a comunicat nemulțumirile și frustrările lui, ne-a adresat injurii (da, injurii!), ne-a pus să asistăm la o cerere în căsătorie (adevărată). A abuzat de timpul scenic, de răbdarea publicului și a juriului (care l-a premiat!). Pentru ignorarea regulamentului, Marius Chivu merita descalificarea. Faptul că nu s-a întâmplat așa se datorează, în primul rând, concurenței firave și talentului pe care l-a afirmat în rolurile de la Teatrul *Bulandra* (în exceptionalul Henric II din *Becket* de Jean Anouilh) și Studioului *Cassandra*. A urmat Antonela Cornici

cu *UAFDASS* – un alt fel de a spune *Shakespeare*, scenariu după Karel Čapek. Nu a avut, din păcate, puterea de a susține până la capăt (în ciuda începutului bun) schimbările de „identitate“, de la Ofelia la Vrăjitoarele din *Macbeth*.

A doua seară de concurs a început cu Anamaria Marinca (Premiul pentru interpretare feminină). Ea a cucerit prin puritate, căldură, printr-un amestec de fragilitate și forță. Gabriel Răuță a inclus în colajul său, eroi de la Hamlet la... Zița. Jocul lui a fost liniar și încărcat de automatisme. Cea mai valoroasă pretendentă la diplomă (după părerea mea) a fost Elena Corb Ivănușcă. *Declarația* după *Scrisorile* lui Tudor Mușatescu

CONCURENȚI

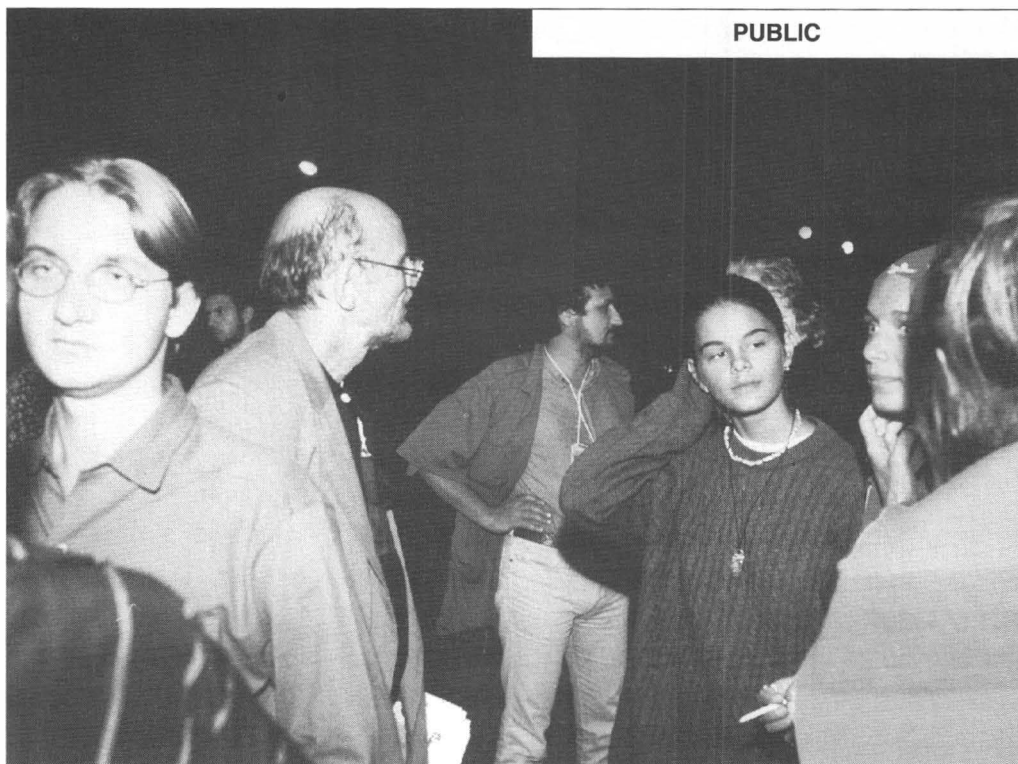

a sunat convingător. Minirecitalul i-a revelat harul, anunțând-o drept o actiță de viitor. Claudiu Pintican, ultimul înscris la *individual*, a avut ca sprijin un bun monolog din *Arca bunei speranțe* de I. D. Sârbu. Regia secvențelor, inteligent articulată, nu a fost dublată însă de o interpretare pe măsură.

În **Secțiunea grup** au fost reprezentate două spectacole: *Creație, de* Cristina Mnațacanian, Monica Gheorghe și Zina Fedorov, o montare care s-a ridicat doar la nivelul unui examen obișnuit de anul II – secția marionete și păpuși – și *CAJAHCOCEKESARIA*, un poem despre suferință și dragoste, o demonstrație de teatru-dans (încununată cu un premiu), în care

i-am admirat pe Lorena Ciubotaru și Gabriel Pintilei.

Am avut prilejul să-i cunoaștem pe tinerii competitori și în cadrul **Atelierelor**. Din nou „vedetă“, Marius Chivu a găsit nimerit să ceară socoteală juriului pentru felul în care s-au stabilit condițiile de concurs. Uimitoare a fost și intervenția Ceraselei Costantin (laureata de anul trecut), care a explicat (e-adevărat, cu dezarmantă candoare) de ce a refuzat toate ofertele de colaborare ce i-au fost făcute din partea unor importante teatre din țară: „Am băut vin, nu mai pot gusta apă. Doresc să joc numai în București, indiferent de rol“. Două exemple de cum se poate jigni condiția de actor, cu sau fără candoare...

PUBLIC